

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **DREAM HORSE o. s. – útulek pro staré a týrané koně a jiná hospodářská zvířata**, IČ 22748369, se sídlem Kozinova 211, Vejprnice, zastoupen JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, se sídlem Modřínová 2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2013, č. j. 74506/2013-MZE-17211,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 11. 2013, č. j. 74506/2013-MZE-17211, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně JUDr. Ivany Čadkové.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, č. j. 74506/2013-MZE-17211, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České plemenářské inspekce ze dne 1. 10. 2013, č. j. 6940/2013-ČPI, kterým inspekce uložila žalobci pokutu dle § 27 odst. 8 písm. a) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „plemenářský zákon“), ve výši 5 000 Kč pro nesplnění povinností v § 22 odst. 1 a 5, § 23 odst. 1 písm. b) a c) i § 23 odst. 4 písm. a) a c)

plemenářského zákona. Zároveň inspekce uložila žalobci povinnost nahradit náklady řízení.

Inspekce shledala, že žalobce nezajistil označení označovaných zvířat identifikačními prostředky podle vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 136/2006 Sb., kterou se stanoví podrobnosti označování zvířat a jejich evidence a evidence hospodářství a osob stanovených plemenářským zákonem (dále jen „plemenářská vyhláška“). Dále přemístil neoznačené zvíře, nevedl v registru koní v hospodářství údaje stanovené vyhláškou, nepředával pověřené osobě správné a úplné údaje podle plemenářské vyhlášky, od pověřené osoby si nevyžádal průkazy koní a při přemísťování evidovaného zvířete nepřebíral společně s evidovaným zvířetem také průkaz koně.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně rekapituloval skutková zjištění inspekce, na základě nichž byl žalobce uznán vinným, a dále se zabýval odvolacími námitkami, k nimž uvedl, že dle § 82 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád, lze odvolání podat proti výrokové části rozhodnutí, nikoli pouze proti odůvodnění. Žalovaný odkázal ohledně vysvětlení žalobce spojené s navrženým důkazem, kdy bylo zasláno hlášení ze dne 16. 4. 2013 o přisunu zvířat na hospodářství CZ 32066131, na § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že žalobce mohl tento důkaz předložit i v průběhu kontroly či po zahájení správního řízení. Navíc údajný pokus o zaslání hlášení není v souladu s ustanovením § 35 odst. 3 plemenářské vyhlášky a nevyvíňuje žalobce z porušení § 23 odst. 1 písm. c) plemenářského zákona. Podle názoru žalovaného se námitka také netýkala výroku rozhodnutí, ale jeho odůvodnění.

Žalovaný se dále vyjádřil k argumentaci žalobce, proč jsou na hospodářství přemísťování koně bez průkazu koně. Ačkoli na hospodářství bylo zjištěno 7 koní bez průkazu koně, námitka se týkala pouze dvou z těchto koní. Kůň Polar, který nebyl žádným způsobem označen a nebyl evidován v ústřední evidenci, byl přemístěn na hospodářství žalobce již dne 27. 12. 2012 od majitele pana M. Pokud žalobce chtěl u tohoto koně předložit výpověď majitele, mohl tak učinit v průběhu kontroly i po zahájení správního řízení. Kůň Jack byl přemístěn na hospodářství žalobce dne 30. 3. 2013, nebyl evidován v ústřední evidenci, a proto nemohl mít vystavený průkaz koně. V době kontroly dne 3. 5. 2013 byl přemístěn zpět k majitelce M. K. V uvedených případech došlo k porušení § 23 odst. 4 písm. a) u vlastních koní a písm. c) u koní jiných majitelů plemenářského zákona. Porušení zákona přitom není možné vysvětlit úvahou o neřešitelnosti situace, protože u všech koní byl znám majitel a žalobce měl možnost tyto případy řešit. Podle názoru žalovaného se námitka netýkala výroku rozhodnutí, ale jeho odůvodnění.

Závěrem žalovaný uvedl, že splnění opatření uložených při kontrole jej nevyvíňuje ze zjištěných porušení plemenářského zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou ze dne 31. 1. 2014 brojí žalobce proti rozhodnutí žalovaného. Uvádí, že rozhodnutím o uložení pokuty a řízením, které mu předcházelo, byl zkrácen na svých právech, zejména procesních. Vlivem nezákonného postupu správních orgánů a uložení pokuty byla ohrožena jeho existence a činnost, jelikož všechny příspěvky od dárců a výsledky vedlejší činnosti jsou okamžitě spotřebovány pro zvířata.

Žalobce uvádí, že průběh řízení odpovídá tomu, co uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, a rekapituluje jeho průběh. Žalobce podal odpor proti vydanému příkazu a chtěl pokračovat ve správním řízení. Inspekce potom bez dalšího žalobci doručila rozhodnutí o uložení pokuty. Žalobce poukazuje na § 29 odst. 1 plemenářského zákona, podle něhož se použije správní řád. Proto i pro řízení vedené podle plemenářského zákona se měly uplatnit § 3, § 4 odst. 2, § 4 odst. 4, § 36 odst. 2, § 36 odst. 3, § 49 a § 50 až 52 správního řádu.

Žalobce se dozvěděl o postupu v řízení pouze na základě rozhodnutí a nebyl v průběhu řízení nijak poučen, ani vyzván k vlastní obraně, ačkoli žalobce očekával provedení ústního jednání, seznámení s podstatou údajného porušení povinnosti a možnost předložit vlastní názor na věc. Žalobce neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ani na základě těchto podkladů případně navrhnout další důkazy či podat vysvětlení. Není známo, do jaké míry mohla inspekce bez vyjádření žalobce posoudit přiměřenost výměry pokuty dle § 29 odst. 2 plemenářského zákona.

Jelikož správní řízení bylo v prvním stupni vedeno v rozporu se správním řádem, pokusil se žalobce osvětlit některé důvody věcně. V odvolání také upozornil na to, že očekával jednání ve věci, při kterém by bylo provedeno dokazování či navržení důkazů. Žalovaný pak pominul svou úlohu v řízení dle § 89 odst. 2 správního řádu. Nevzal v úvahu výtky k hodnocení údajných porušení povinností žalobcem, ale nezabýval se ani těmi výtkami, které směřovaly k nesouladu s právními předpisy, a to jak k rozhodnutí, které se neopírá o řádně zjištěný skutkový stav, tak k postupu, který mu předcházel. Žalovaný se vůbec nezabýval vadami, o nichž je možné mít důvodně za to, že by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.

Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí správních orgánů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu jednání a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 4. 2014 uvádí, že dne 20. 8. 2013 vydala inspekce příkaz, který v otázce skutkových zjištění vycházel z odkazovaných protokolů, jež jsou součástí spisu. Z obsahu těchto protokolů jasně vyplývalo, že ze strany žalobce došlo k porušení předmětných ustanovení plemenářského zákona. Žalobce k žádnému z těchto protokolů nepodal námitky, ačkoli byl o tom řádně poučen. Inspekce proto považovala skutkový stav za dostatečně zjištěný a vydala uvedený příkaz, jehož součástí bylo poučení o možnosti podat odpor a poučení o právu dle § 36 správního řádu, a to včetně lhůty v délce 8 dnů.

Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým požadoval pokračování ve správním řízení a řádné projednání věci. Žalovaný ale poukazuje na skutečnost, že správní řád oproti zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není postaven na principu obligatorního ústního

jednání. Protokoly jsou přitom natolik průkazné a nepopíratelné, že podle názoru žalovaného mohou sloužit jako jediný právně relevantní podklad pro vydání meritorního rozhodnutí. Inspekce tak po vydání odporu bez dalšího rozhodla. Proti rozhodnutí inspekce žalobce sice podal odvolání, ve kterém uvádí nové důkazy, tyto skutečnosti ale nemají jakýkoli vliv na jeho procesní postavení, což vysvětluje i napadené rozhodnutí žalovaného.

Jelikož žalovaný považuje procesní postup před vydáním rozhodnutí i napadené rozhodnutí za zákonné, navrhuje zamítnutí správní žaloby v plném rozsahu.

Replikou ze dne 15. 5. 2014 reaguje žalobce na vyjádření žalovaného. Žalobce uvádí, že přestože neproběhlo ústní jednání, nic to nemění na povinnostech správního orgánu např. dle § 4 odst. 2 a § 50 odst. 3 správního řádu. Pokud žalobce podal odpor, očekával, že inspekce bude činit následně ve správním řízení úkony. Odpor nemá podle správního řádu povinný obsah, a proto postačuje, aby byl odpor podán bez odůvodnění a výhrad k vlastnímu předmětu řízení. V dalším průběhu správního řízení se očekává, že účastník bude vyzván a poučen správním orgánem, aby se hájil či uvedl skutečnosti, které považuje za potřebné. Rovněž by měl správní orgán zjišťovat hmotné poměry účastníka pro posouzení přiměřenosti sankce. Pokud již správní orgán nehodlá provést jednání, měl by vést korespondenci s účastníkem, a to nehledě na jeho poučovací povinnosti a možnost účastníka se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí. Jelikož nic z toho nebylo učiněno, žalobce trvá na tom, že byla porušena jeho práva a bylo rozhodováno bez toho, aby mohl uplatnit svá práva v řízení nalézacím. Pokud žalovaný nezhojil vady řízení prvního stupně, je i jeho postup nezákonný.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal v řízení před správními orgány podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Žaloba je důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Spis obsahuje řadu protokolů ze dne 30. 4. 2013 o výsledku kontroly: označování a evidence koní, oslů a jejich kříženců, koz a ovcí. Dále pak protokoly o výsledku následné kontroly ze dne 17. 5. 2013 a 2. 8. 2013.

Příkazem ze dne 20. 8. 2013, č. j. 5963/2013-ČPI, uložila inspekce žalobci pokutu a zároveň ho vyrozuměla o zahájení správního řízení. V poučení inspekce žalobce vyrozuměla o jeho právu podat odpor proti příkazu. Zároveň inspekce předestřela: „*Podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. V takovém případě ČPI upozorňuje na ustanovení § 36 správního řádu s tím, že písemné vyjádření s návrhy, důkazy a dalšími podklady pro vydání rozhodnutí očekává také ve výše uvedené lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*“

Podáním ze dne 20. 9. 2013 vznesl žalobce odpor proti příkazu.

Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2013, č. j. 6940/2013-ČPI, inspekce uložila žalobci, jak bylo shora uvedeno, pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení.

Odvoláním ze dne 23. 10. 2013 napadl žalobce rozhodnutí inspekce. Uvedl dvě odvolací námitky, poukazoval na to, že všechny vytčené nedostatky odstranil v náhradní lhůtě, a žádal zrušení pokuty.

Žalobce namítá zkrácení svých procesních práv, uvádí, že nebyl v průběhu řízení nijak vyzván či poučen k vlastní obraně, a po podaném odporu mu bylo přímo doručeno prvostupňové rozhodnutí, aniž by měl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobce navíc očekával ústní jednání ve věci. Přitom z § 29 odst. 1 plemenářského zákona dovozuje povinnost správních orgánů v řízeních podle uvedeného zákona postupovat podle základních zásad správního řízení zakotvených ve správním řádu.

Podle § 36 odst. 1 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy“. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.

Právo účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí je jedno z jeho nejdůležitějších práv ve správním řízení, které je projevem právní jistoty, tedy možnosti důvěřovat postupu orgánu veřejné správy, a zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Orgán veřejné správy postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu seznamuje účastníka řízení se svým závěrem, že již zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a je připraven rozhodnout. Účastník řízení pak má možnost se s podklady seznámit a dále i uplatnit ke shromážděným podkladům svá práva dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu.

Význam tohoto institutu vyjádřil Ústavní soud již v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>), v němž se sice zabýval výkladem § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ale jehož závěry jsou aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ.

Ústavní soud uvedl, že „[p]oskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní řád ukládá přitom správním orgánům povinnost vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu i v ustanoveních § 3 a 46 (dnes zejména § 2 a 3 správního řádu, pozn. zdejšího soudu). Jestliže správní orgán vyšel pouze ze zjištění učiněných v průběhu kontroly dne 7. 11. 2001, aniž by dále zohlednil procesní návrhy a vyjádření stěžovatele, zkrátil jej na jeho procesních právech. Jeho postup byl zároveň i v rozporu s ústavním pořádkem“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), se dále zabýval způsoby, jakými mohou správní orgány povinnost v § 36 odst. 3 správního řádu naplnit. Nejvyšší správní soud uvedl, že není samo o sobě porušením uvedeného ustanovení, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.

V nyní posuzovaném případě inspekce v poučení příkazu ze dne 20. 8. 2013, č. j. 5963/2013-ČPI, pouze neurčitě odkázala na § 36 správního řádu, pro případ, že by žalobce podal opor, a přdestřela, že „[...] písemné vyjádření s návrhy, důkazy a dalšími podklady pro vydání rozhodnutí očekává také ve výše uvedené lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu“. Soud z textu poučení shledal, že inspekce tímto způsobem poučila žalobce ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, nikoli dle § 36 odst. 3 téhož zákona. Pokud pak vydala bezprostředně na to prvostupňové rozhodnutí, dopustila se závažného procesního pochybení. Žalobci totiž nesdělila, že považuje skutková zjištění shromážděná na základě kontrolních protokolů za dostatečná k tomu, aby případ bez dalšího dokazování věcně rozhodla. Inspekce tak upřela žalobci právo na seznámení se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň narušila jeho právní jistotu v předvídatelný průběh správního řízení.

Uvedené pochybení inspekce pak umocnil i žalovaný svým dalším chybným postupem. Žalovaný předně poukazoval na to, že žalobce podal odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí inspekce, což § 82 odst. 1 správního řádu nepřipouští. Výklad tohoto zákonného omezení odvolání trefně glosují autoři nejnovějšího komentáře ke správnímu řádu: „Ačkoliv je odvoláním napadána výroková část, potažmo konkrétní výrok rozhodnutí, vlastní obsah odvolání a odvolací námitky většinou míří na odůvodnění rozhodnutí, v němž jsou uvedeny konkrétní důvody rozhodnutí správního orgánu, jež jej vedly k formulaci výrokové části jeho rozhodnutí. Zavedením nepřípustnosti odvolání jen proti odůvodnění právní úprava míří na zamezení tzv. akademických sporů či polemik o tom, zda odůvodnění nemělo být napsáno jinak a lépe“. Jako nepřípustné lze vyhodnotit pouze takové odvolání, jehož veškeré námitky, i kdyby byly oprávněné, by vedly pouze ke změně formulace odůvodnění, avšak bez jakékoli potřeby upravit výrok správního rozhodnutí“ (Potěšil, L.,

Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. s. 396). Je proto přirozené, že odvolací námitky napadají výrok rozhodnutí právě skrz jeho odůvodnění. Soud z odvolání založeného ve spise shledal, že žalobce vznesl dvě námitky proti uložené pokutě a domáhal se zrušení pokuty. Z uvedeného je zcela zřejmé, že žalobce nebyl s uloženou pokutou srozuměn, domáhal se jejího zrušení a nešlo mu pouze o změnu odůvodnění rozhodnutí inspekce.

Soud dále považuje za závažnou vadu v řízení o správním deliktu, pokud se žalovaný s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu plně nezabýval odvolacími námitkami žalobce a nevypořádal se s navrženými důkazy s tvrzením, že je mohl žalobce předložit v průběhu kontroly či uplatnit dříve v řízení. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, vyložil dané ustanovení na pozadí konstantní judikatury správních soudů tak, že v řízení o správním deliktu se koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu neužije. Obviněný tak může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni. Žalovaný svým postupem nepřipustně omezil rozsah odvolacího řízení, na základě čehož jsou (přínejmenším prozatím) skutkové závěry, ke kterým dospěl, v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) i s požadavky stanovenými v § 50 odst. 3 správního řádu.

Soud naopak neshledal za důvodnou námitku, že inspekce měla po zrušení příkazu nařídít ústní jednání. Správní řízení je zpravidla písemné (§ 15 odst. 1 správního řádu), ústní jednání se nařizuje pouze v určitých případech (§ 49 odst. 1 správního řádu) a žalobce byl trestán za jiný správní delikt, nikoli přestupek, u kterého by bylo nařízení ústního jednání povinné. Navíc, ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 2073/2010 Sb. NSS není vyloučeno, aby správní orgán kombinoval vhodně některé procesní úkony. Pokud by tedy inspekce zajistila, aby byl žalobce řádně poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a měl dostatečnou lhůtu na seznámení s podklady rozhodnutí, resp. na doplnění stanovisek či návrhů na provedení důkazů, mohla toto poučení s ohledem na rychlost a hospodárnost řízení spojit např. i s oznámením o zahájení řízení.

Závěrem soud považuje za vhodné upozornit na další vadu rozhodnutí prvního stupně. Tuto vadu soud nevzal za rozhodovací důvod, neboť nebyla v žalobě namítána, ale z hlediska další praxe správních orgánů se jeví velmi žádoucí o ní zmínit. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, výrok rozhodnutí o tzv. jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Těmto nárokům však výroková část rozhodnutí prvního stupně neodpovídá; omezuje se toliko na citaci skutkových podstat vytykánych správních deliktů a na citaci zákonných formulací povinností, které žalobce porušil. Ve výroku však nejsou popsány konkrétní skutkové okolnosti, kterými žalobce naplnil správním orgánem citovanou skutkovou podstatu správních deliktů, resp. kterými porušil správním orgánem citované zákonné povinnosti. Sankcionovaná jednání tak ve výroku rozhodnutí prvního stupně nejsou vymezena jednoznačně a nezaměnitelně, což má i své praktické důsledky v tom, že do budoucna nelze ve vztahu k sankcionovaným jednáním spolehlivě aplikovat zásadu *non bis in idem*.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil kvůli tomu, že oba správní orgány podstatným způsobem porušily ustanovení o správním řízení, což mohlo mít v souhrnu za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 9 800 Kč.

Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z nákladů na právní zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i dva režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátkyní DPH, nezvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce, protože v tomto podání žalobce pouze zopakoval závěry uvedené již v žalobě, a nejednalo se tak o důvodné vynaložení prostředků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.